

808. Áldjad az Urat, áldjad én lelkem

Horváth Márton Levente

1. Áld-jad az U - rat, áld - jad, én lel - kem, Az Ő szent ne - ve á - rad szét ben - nem,
2. Ő, ki fel - ol - doz, Ő, a - ki gyó - gyít, Ko - por - sóm - ból is é - let - re szó - lít,

9
Jó - sá - ga nél - kül ho - vá kell len - nem? Ke - gyel - mé ről is el ne fe - led - kez zem!
Mint egy büsz - ke sast, ak - ként meg ú - jít: Nyújt - ván a szép - ség min - den hor do - zó it.

3. Igazságot tesz nyomorultakkal, Mert késedelmes Ő a haraggal,
Nem mindörökké büntet bajokkal, Irgalmassága végül megvigasztal.

4. Az ég a földtől mily végtelenben, Oly nagy a jóság benne szünetlen.
Atya könyörül gyermeki tetten, Miként az Úr az Őtet félő lelken.

5. Már Ő tudja, hogy romló edények, Hogy porból vagyunk mind, mi, szegények.
Életünk, mint a puszta fűvének Napjai: minden széltől elenyésznek.

6. De az Úr kegye az Őt félőkön, Öröktől fogva tartó, s örökkön,
S fiak fiain, mind, kik a földön Szent frigyét őrzik, nehogy az megtörjön.

7. Az Úr pediglen fönn a mennyekben, Trónol, mert jussa vagyon mindenben.
Áldjad az Urat, áldjad én lelkem, Kegyelmezől is el ne feledkezzem!